

Arrest

nr. 303 442 van 20 maart 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DAGYARAN
Dageraadstraat 44
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat D. DAGYARAN en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben. Hij dient op 30 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker wordt op 5 mei 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), in het bijzijn van een tolk die het Pashtu machtig is.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) neemt op 6 juli 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het dorp Islampoor, district Khewa, provincie Nangarhar. U heeft de Pashtoun-etniciteit en bent een soennitische moslim. Bij aankomst in België verklaarde u minderjarig te zijn. U bent reeds vijf tot vijf en een half jaar verloofd. Na uw vertrek uit Afghanistan verhuisde uw familie naar Kabul. Uw oudere broer S. H. verliet Afghanistan tweeënhalf maand geleden en bevindt zich momenteel in Iran. De rest van uw familie bevindt zich momenteel nog steeds in Kabul, Afghanistan.

Sinds de tijd van uw voorouders had uw familie veel land in bezit. Uw vader was dankzij zijn rol als commandant ten tijde van de 'Mujaheddin' tevens een invloedrijk persoon en er kwamen vaak invloedrijke mensen die bij de overheid werkzaam waren langs bij u thuis.

Ongeveer vier jaar geleden benaderden de taliban voor het eerst uw vader. Ze stuurden de pachter van uw oom om in hun plaats met uw vader te spreken. Doordat uw familie zo rijk was, wilden de taliban dat uw vader hen financieel zou helpen. Ze wilden tevens dat hij 's nachts onderdak zou aanbieden en hen zou transporteren van de ene plaats naar de andere indien nodig. Bovendien had de zoon van uw vaders maternale oom een groot terrein dichtbij het Khewa-district en de taliban wilden dat uw vader hen daar een plaats zou geven. Daarnaast wilden de taliban dat u en uw broer hen zouden vervoegen om de jihad te doen. Ze waarschuwden uw vader tevens dat hij moest stoppen met omgaan met mensen van de overheid en hen bij hem thuis te ontvangen. Uw vader zei echter dat hij dit niet kon vermijden omdat deze mensen zelf naar hem kwamen en hij hen niet kon weigeren als ze dat deden.

Het echte probleem voor uw familie met de taliban begon echter in het jaar 1399 (2020), toen uw oudere broer S. H. de officiële 'malik' van uw dorp werd. Uw familie nam en gaf land aan mensen en landbouwers uit het dorp. Dorpelingen werden hierdoor soms kwaad en provoceeden de taliban om tegen uw familie te zijn.

Tijdens één van de laatste maanden van 1398 (2019) of de eerste maand van 1399 (2020) ontving uw vader een brief van de taliban, en meer specifiek van Khan Gul, de talibancommandant van K. K.. In deze brief werd uw vader gevraagd om de taliban financieel te helpen, hen voedsel te geven en 's nachts onderdak te bieden, alsook om hen te transporteren naar het districtscentrum indien nodig.

Op 2 Sawr 1399 (21 april 2020) was u 's ochtends onderweg naar school toen er plots een auto stopte. Drie mannen stapten uit, liepen naar u toe en probeerden u vast te grijpen. U ontsnapte echter en liep naar een plaats genaamd Bache Qala, die honderd meter verder lag en waar een telefoonnetwerkstation gesitueerd was. Hier werkte immers een vriend van uw vader die u kon helpen. De mannen keerden hierna terug naar hun auto en reden weg richting Kunar. U weet niet wie die mensen waren.

Enkele dagen na dit incident was u op het veld aan het werk toen iemand naar u toe kwam en met u wou spreken. Hij stelde zich voor als zijnde 'van het Islamitisch Emiraat' en zei u dat u uw vader moest vragen om de commandant van de lokale politie, H. A., uit te nodigen bij hem thuis. Wanneer hij dan bij u thuis aanwezig zou zijn, zouden u en uw familie het huis kunnen verlaten en dan zouden de taliban de commandant kunnen aanvallen. U zei dat u de boodschap aan uw vader zou doorgeven. Toen u dit echter aan uw vader vertelde, zei hij om stil te zijn en niks te zeggen.

Op 12 Jawza 1399 (1 juni 2020) ontplofte er rond 12u40 's nachts een bom die nabij jullie voordeur was geplaatst. Uw moeder raakte hierbij gewond. Talibancommandant K. G. belde hierna uw vader op en zei hem dat ze deze keer zijn huis tot ontploffing hadden gebracht maar dat ze de volgende keer de hele familie zouden afslachten.

Op 1 Saratan 1399 (21 juni 2020) ontvingen jullie een brief van de taliban waarin stond dat uw hele familie de taliban niet had gehoorzaamd en dat jullie de Islamitische wetten hadden overtreden en gestraft moesten worden door de Islamitische rechtbank. Uw vader deelde dit met de autoriteiten maar zij konden niks doen.

Op een dag zei een lid van 'Daesh' tegen uw leraar in de moskee dat uw vader een alliantie moest aangaan met Daesh en hen moest vervoegen om de jihad te voeren. Uw vader weigerde echter.

Op een dag werd een naburige woning binnengevallen door de 'Special Forces' en werden er acht mensen uit dat huis gevangengenomen. Uw familie werd later van verklikking beschuldigd omdat jullie banden hadden met de overheid.

Op 19 Sunbula 1399 (9 september 2020) waren u en uw vader onderweg naar de moskee voor het avondgebed toen jullie werden aangevallen vanuit de maïsvelden. Jullie werden meermaals beschoten. U werd niet geraakt maar uw vader wel. Uw broer en enkele landbouwers kwamen jullie hierna helpen en brachten uw vader naar het ziekenhuis in het Khewa-district. Hierna ging u naar een goede vriend van uw vader, A. W., die u eerst naar Jalalabad en dan naar Kabul bracht. Vanuit Kabul stuurde hij u naar Nimroz. In Nimroz ontmoette u de smokkelaar en vandaar vertrok u uit Afghanistan. U reisde via

Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België, waar u op 29 maart 2021 aankwam en daags nadien een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw vingerafdrukken werden afgenomen in Bulgarije op 17 december 2020 en in Oostenrijk op 24 februari 2021, maar u wachtte telkens de procedure niet af en reisde verder.

Toen u al bijna elf maanden in België was, vernam u dat uw oudere broer S. H. omwille van zijn functie als malik was aangevallen en beschoten. Hij werd naar het ziekenhuis gebracht en overleefde de aanval. De situatie werd echter alsmaar erger omwille van de taliban en hierdoor moest uw broer uiteindelijk ook Afghanistan verlaten.

Een maand of twee maanden nadat de taliban de macht in Afghanistan hadden overgenomen namen ze uw ouderlijk huis en al jullie land in beslag.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u dat u gestraft zal worden door de Islamitische rechtbank. Uw advocaat haalt op het einde van het onderhoud ook aan dat u omwille van uw verblijf in een Europees land niet meer kan terugkeren naar Afghanistan.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie van uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) neer, alsook een Engelse versie van uw taskara. Tevens legt u uw attest van immatriculatie neer. U legt ook de taskara van uw broer S. H. neer. Daarnaast legt u een bevestigingsbrief van de maliks neer, de Engelse vertaling hiervan, alsook bevestigingsbrieven van twee scholen. Ook legt u een certificaat van u neer in verband met Engelse lessen die u volgde. U legt medische documenten van uw vader neer, alsook kopieën van medische documenten van uw broer S. H.. Ook legt u een order van het districtscentrum aan het publiek ziekenhuis neer in verband met de verwondingen van uw broer S. H. en het antwoord hierop, alsook de Engelse vertaling hiervan. U legt een bevestigingsdocument neer dat uw broer S. H. aanstelt als malik, alsook een petitie waarin mensen pleiten voor uw broer S. H. als kandidaat om malik te worden. U legt foto's neer van uw broer S. H., van zijn aanstelling als malik, van hem in het ziekenhuis, van hem en u, alsook van hem onderweg. U legt ook een SD-kaart neer met daarop twee video's, één van uw broer S. H. ten tijde van diens verwonding en een andere van de bom die bij uw huis was geplaatst. Tenslotte legt u twee enveloppes neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient in hoofdorde te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels zijn ontstaan omtrent uw beweerde identiteit. U diende immers in Bulgarije en Oostenrijk reeds een verzoek tot internationale bescherming in onder een andere identiteit. Terwijl u in België verklaarde te zijn geboren op 6 mei 2004, bent u in Oostenrijk gekend met de geboortedatum 5 mei 2004. In Bulgarije bent u dan weer gekend onder een heel andere naam, nl. S. I. S. D. (in plaats van H. S. H., zoals in België en Oostenrijk werd verklaard), geboren op 4 maart 2002 (zie DVZ, Dublin-informatie). Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS echter wordt gevraagd of u tijdens uw reisweg ooit een andere identiteit heeft gebruikt, stelt u van niet (CGVS, p. 4). Dat u op dat moment niet eerlijk en open bent over de diverse identiteitsgegevens die u doorheen Europa reeds heeft gebruikt, komt uw geloofwaardigheid niet ten goede en doet aldus twijfels rijzen bij de door u in België gehanteerde personalia. Evenmin kan geloof worden gehecht aan u in België beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 29 april 2021, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 21,2 jaar met een standaarddeviatie van 1,9 jaar een goede schatting is. Dat u 16 jaar zou zijn geweest bij aankomst, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Uw geboortjaar werd daarom gecorrigeerd naar 2001. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet en er niet voor terugdeinst om valse verklaringen af te leggen omtrent uw identiteit en personalia, ondermijnt reeds bij voorbaat uw geloofwaardigheid en hypothekeren ook de rest van uw verklaringen.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de

Staatlozen (CGVS) geen geloof kan hechten aan de door u aangehaalde verklaringen in verband met uw problemen met de taliban en Daesh.

U haalt verschillende problemen met de taliban aan, maar slaagt er niet in deze op een geloofwaardige wijze uiteen te zetten en te staven. Uw verklaringen zijn immers vaag en incoherent.

U verklaart dat de taliban uw vader ongeveer vier jaar geleden benaderden en hem vroegen op verschillende vlakken te helpen (CGVS, p. 9 & 11). Ze wilden tevens dat u en uw broer hen zouden vervoegen om de jihad te voeren (CGVS, p. 9). Daarnaast werd uw vader gewaarschuwd om niet langer om te gaan met mensen van de overheid (CGVS, p. 11). Uw verklaringen omtrent deze gebeurtenis zijn echter incoherent en onlogisch. Gevraagd of uw vader meteen zijn medewerking weigerde toen de taliban hem de eerste keer benaderden, antwoordt u van niet, uw vader antwoordde niet meteen want, zo zegt u, eenmaal de taliban tegen iemand zijn, zullen ze die persoon niet met rust laten (CGVS, p. 12). Gevraagd of uw vader dan niets zei tegen de pachter die de boodschap kwam brengen, stelt u dat hij pas later, op een ander moment, tegen die persoon zei dat hij de taliban niet kon helpen. Gevraagd of die pachter aldus meerdere keren naar uw vader kwam in naam van de taliban, stelt u plots van niet, dat de landbouwer maar één keer langs kwam (CGVS, p. 12). Dit klopt niet met uw eerdere verklaring. Ook opvallend is dat u en uw familie niet zijn gevlucht na deze gebeurtenis en/of andere veiligheidsmaatregelen of voorzorgen hebben genomen. Jullie gedrag valt met andere woorden niet te rijmen met de door u voorgehouden vrees. Bovendien konden jullie de taliban

wel heel gemakkelijk afschepen. Uw vader zei dat hij niet kon helpen en hierna lieten de taliban jullie geruime tijd met rust, wat op zijn minst merkwaardig te noemen valt indien ze het werkelijk op hem hadden gemunt. Aan uw verklaringen omtrent deze gebeurtenis kan aldus maar weinig geloof worden gehecht.

U verklaart verder dat de taliban, en meer bepaald ene K. G., een brief stuurden naar uw vader gedurende één van de laatste maanden van 1398 (2019) of tijdens de eerste maand van 1399 (2020) (CGVS, p. 14). Hierin werd uw vader opnieuw gevraagd om de taliban op diverse manieren te helpen (CGVS, p. 13). Uw verklaringen hieromtrent zijn opnieuw vaag en onlogisch. Zo kan u het tijdstip waarop uw vader de brief ontving niet specificeren, wat bevreemdend is gelet op de ernst van een dergelijke gebeurtenis. Men dunkt dus dat u hier meer kennis over zou hebben. Bovendien stelt u dat er de brief geen bedreiging inhield, maar dat het louter een 'verzoek' was van de taliban (CGVS, p. 14). Gelet op uw verklaring dat de taliban uw vader reeds drie jaar hiervoor benaderd had met hetzelfde verzoek, kan worden geconcludeerd dat dit verzoek van een behoorlijk vrijblijvende aard was, zo stelt u (CGVS, p. 12). Dat de taliban, de meest beruchte terroristische organisatie van Afghanistan op dat moment, uw vader drie jaar de tijd zouden geven om te voldoen aan hun eisen en na drie jaar wachten opnieuw een vrijblijvend verzoek om hulp aan hem zouden richten, tart elke verbeelding. Gevraagd wat uw vader deed na ontvangst van deze brief, stelt u dat hij niks deed (CGVS, p. 14). Dat uw vader, indien hij werkelijk zou zijn gecontacteerd door de taliban, dit verzoek niet ernstig zou hebben genomen en/of enige voorzorgen zou hebben genomen, is opnieuw merkwaardig. Dat hij dit gewoon liet 'passeren', zondermeer, kan in de door u geschetste omstandigheden moeilijk worden geloofd.

Gevraagd welke problemen u persoonlijk hebt meegemaakt, antwoordt u dat u een poging tot ontvoering, een benadering door de taliban (om een vooraanstaand persoon bij jullie thuis uit te nodigen), een schietpartij en een aanslag met explosieven hebt meegemaakt (CGVS, p. 13). Het is evenwel bevreemdend dat u geen coherente verklaringen kan afleggen wat de chronologie van deze verschillende gebeurtenissen betreft. In uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart u immers dat er eerst de poging tot ontvoering plaatsvond, tien dagen later de bomaanslag, dat u na de bomaanslag werd benaderd door de taliban en dat dan nog een schietpartij plaatsvond (CGVS-vragenlijst, opgesteld door een medewerker van de DVZ, vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS echter verklaart u dat u eerst werd benaderd door de taliban, vervolgens de poging tot ontvoering doorstond, dan de bomaanslag gebeurde en tenslotte de schietpartij plaatsvond (CGVS, p. 9-10). Later, wanneer naar verduidelijking wordt gevraagd wat de chronologie van deze feiten betreft, stelt u dan weer dat de poging tot ontvoering eerst plaatsvond, dan de benadering door de taliban, dan de bomaanslag en tenslotte de schietpartij (CGVS, p. 13-14). U situeert met andere woorden de benadering door de taliban telkens op een andere plaats binnen de chronologie van deze gebeurtenissen. Dat u geen eenduidige verklaringen weet af te leggen omtrent de juiste opeenvolging van voormelde feiten/incidenten is tekenend en komt andermaal de oprechtheid van uw verhaal niet ten goede.

U verklaart dat u op 2 Sawr 1399 (21 april 2020) 's ochtends onderweg was naar school toen er plots een auto stopte, drie mannen uitstapten en u probeerden mee te nemen (CGVS, p. 10 & 15). U stelt dat u zich kon losmaken uit hun greep en zo kon ontsnappen (CGVS, p. 15). Dat u, die niet was voorbereid op een dergelijk incident, zou kunnen ontsnappen aan drie getrainde - minstens voorbereide - en mogelijks zelf gewapende mannen, doet de wenkbrauwen fronsen. U verklaart verder dat dit gebeurde

enkele maanden nadat uw vader de brief van de taliban had ontvangen (CGVS, p. 15). Bevreemdend echter is dat u verklaart dat u niet weet of het dan de taliban waren die u probeerden te ontvoeren (CGVS, p. 15). Gevraagd of de poging tot ontvoering gelinkt was aan de brief die uw vader had gekregen van de taliban, antwoordt u dat u en uw familie geen problemen hadden met andere mensen, alleen met de taliban en met Daesh, dus dat het iemand van hen kon zijn geweest (CGVS, p. 15). Dat u dan aan de hand van hun kledij, hun gedrag, hun wagen en/of andere bijzonderheden zelf niet zou kunnen concluderen welke van beide milities het precies op u had gemunt, is evenmin aannemelijk.

U stelt dat u enkele dagen hierna werd benaderd door een talib toen u op het veld aan het werk was (CGVS, p. 9 & 14-15). Die persoon zei u dat u uw vader moest vragen om de commandant van de lokale politie, H. A., uit te nodigen bij hem thuis zodat de taliban hem konden aanvallen (CGVS, p. 9). Het is bevreemdend dat de taliban dit aan u zouden vragen in plaats van gewoon rechtstreeks uw vader aan te spreken. Gevraagd waarom de taliban u aanspraken en niet rechtstreeks uw vader, stelt u dat uw vader het huis niet verliet en ze daarom een manier zochten om de boodschap te sturen (CGVS, p. 15). Gevraagd waarom de taliban dan niet gewoon naar jullie huis gingen, antwoordt u dat ze dit wel zouden gedaan hebben als ze konden, en dat u eigenlijk de reden waarom ze dit niet deden, niet kent (CGVS, p. 16). U kan met andere woorden geen afdoende verklaring geven waarom de taliban specifiek u aanspraken. Wat er ook van zij, dat de taliban jullie hulp nodig had om een vooraanstaand persoon aan te vallen, is evenmin aannemelijk. De taliban zijn op zich een zeer goed georganiseerde milizie die er ook niet voor terugdeinzen recht op hun doel(wit) af te gaan. Indien zij werkelijk die H. A. iets wilden aandoen is er geen enkele reden te bedenken - noch kan u verduidelijken - waarom jullie de woonst ter beschikking moesten stellen om die aanslag te laten plaatsvinden.

Een paar dagen hierna, op 12 Jawza 1399 (1 juni 2020) zou er rond 12u40 's nachts een explosief zijn ontploft die bij jullie voordeur was geplaatst (CGVS, p. 9 & 16). U weet niet wie deze bom heeft geplaatst, u stelt enkel dat alleen de taliban of Daesh problemen met jullie hadden (CGVS, p. 16). Uw verklaringen

hieromtrent zijn dus wederom louter gebaseerd op speculaties, hetgeen de geloofwaardigheid ervan ondermijnt. Gevraagd waarom ze kwaad genoeg op u en uw familie waren om een bom te plaatsen, antwoordt u dat ze een probleem met jullie hadden omdat er veel mensen die voor de overheid werkzaam waren, langskwamen (CGVS, p. 16). Bevreemdend is dat er tot op het moment van de bomaanslag volgens uw verklaringen geen sprake was geweest van enige bedreiging, enkel 'verzoeken'. Dat uw huis dan plots gebombardeerd zou worden zonder enige voorafgaande bedreiging of waarschuwing, is opnieuw weinig serieus te noemen.

U verklaart verder dat K. G. na de bomaanslag uw vader heeft opgebeld en hem zei dat ze deze keer zijn huis hadden gebombardeerd maar dat ze de volgende keer hem en zijn hele familie zouden afslachten (CGVS, 10). Het is vooreerst bevreemdend dat u hier tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken niets over heeft gezegd, niettegenstaande dit eigenlijk een niet mis te verstane bedreiging betreft (CGVS-vragenlijst, vraag 5). Bovendien is het geheel onlogisch dat, mochten de taliban effectief uw vader en u en uw familie zouden willen doden, dat ze dit dan eerst zouden aankondigen aan de hand van een telefoontje en niet onmiddellijk de daad bij het woord zouden voegen. Dat jullie al die tijd werden ontzien, zelfs bij de ontploffing van een explosief niet werden geraakt, past niet binnen de context die u schetst.

Op 1 Saratan 1399 (21 juni 2020) ontvingen jullie een brief van de taliban waarin uw vader, u en uw broer bedreigd werden, jullie hadden immers de regels van het Islamitisch Emiraat overtreden en moesten gestraft worden (CGVS, p. 10 & 17). Gevraagd wat u deed nadat u deze brief had ontvangen, stelt u dat u niks deed omdat jullie niks konden doen tegen hen (CGVS, p. 17). Het is merkwaardig dat jullie niks van voorzorgen of veiligheidsmaatregelen namen. Dit stemt niet overeen met de door u voorgehouden vrees. Gevraagd waarom u hierover niks zei tegen iemand anders, verklaart u plots dat jullie dit wel deden en dat uw vader dit deelde met de autoriteiten (CGVS, p. 17). U verklaart verder dat uw vader over elk incident, behalve dat met H. A., sprak met zijn vrienden bij de overheid (CGVS, p. 17). Deze verklaring is echter tegenstrijdig met uw eerdere verklaring dat u en uw familie zwegen over hoe u bijna ontvoerd werd, en tegen niemand iets zeiden, alsook uw eerdere verklaring dat jullie zwegen over de brief die jullie ontvingen vanwege de taliban (CGVS, p. 9-10). Uw steeds wijzigende verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid ervan.

U verklaart verder dat u en uw vader werden beschoten vanuit de maïsvelden op 19 Sunbula 1399 (9 september 2020) (CGVS, p. 10). Gelet op het feit dat aan uw verhaal slechts weinig geloof kan worden gehecht, kan ook deze gebeurtenis niet als geloofwaardig worden beschouwd. Te meer u opnieuw niet kan duiden wie jullie precies aanviel (CGVS, p. 17). Bovendien is het andermaal opvallend dat noch u noch uw vader dodelijk werden geraakt: u bleef ongedeerd, terwijl uw vader wel voor verzorging naar het ziekenhuis moest gaan, doch de aanslag overleefde. Opnieuw, indien de taliban en/of Daesh het op jullie had gemunt, is het merkwaardig dat de aanslag zo onzorgvuldig werd uitgevoerd en dat jullie op de één of andere manier toch weer werden gespaard, net zoals bij de bomexplosie. Dat jullie belagers zoveel moeite zouden doen om jullie te viseren, zelfs aan te vallen, maar jullie telkens toch quasi ongedeerd lieten, is weinig logisch te noemen en doet opnieuw twijfelen bij de oprechtheid van uw relaas.

U verklaart verder dat zelfs als uw vader er niet was - volgens u was hij al oud en daarom niet echt een doelwit voor de taliban of Daesh -, ze van u wilden dat u hen zou vervoegen (CGVS, p. 17). De enige reden die u echter kan geven waarom de taliban u wilden rekruteren, was dat u jong bent en ze jonge mensen gebruiken voor de oorlog (CGVS, p. 18). Dit is opnieuw geen afdoende verklaring. U verklaart immers dat er vele dorpelingen waren die zich vrijwillig aansloten bij de taliban, hetgeen de nood van de taliban om mensen nog gedwongen te rekruteren ondermijnt. Dat ze dan iemand zouden willen rekruteren van wie was geweten dat die persoon een band had met de (toenmalige) overheid, doet al helemaal de wenkbrauwen fronsen, aangezien u moeilijk als een betrouwbaar iemand kon worden beschouwd (CGVS, p. 8). Ook dit aspect van uw relaas houdt totaal geen steek.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u zou hebben gekend met de taliban.

Naast de problemen die u aanhaalt met de taliban, haalt u tevens problemen aan met Daesh. De conclusie dat de door uw aangehaalde problemen met de taliban ongeloofwaardig worden beschouwd, ondermijnt in dezer reeds bij voorbaat de geloofwaardigheid van uw problemen met Daesh. Bovendien bevestigen uw eigen verklaringen deze ongeloofwaardigheid.

U verklaart dat in de periode dat uw problemen met de taliban zich voordeden, Daesh ook actief was in uw regio (CGVS, p. 10). U stelt dat een Daesh-lid op een bepaald moment sprak met uw leraar in de moskee, en hem zei om tegen uw vader te zeggen dat hij een alliantie moest aangaan met Daesh en hen moest vervoegen voor de jihad (CGVS, p. 10). Opvallend is dat het hier gaat om uw vader - van wie u eerst nog zei dat hij te oud was om te worden ingelijfd -, doch geen persoonlijke bedreiging naar u werd geuit. Bovendien is het geheel onlogisch dat Daesh uw leraar in de moskee zouden gebruiken, in plaats van uw vader gewoon zelf rechtstreeks aan te spreken, indien zij hem werkelijk viseerden. Waarom de boodschap via de leraar van diens zoon moest worden doorgegeven, is niet duidelijk en bovendien weinig efficiënt.

Verder stelt u dat op een dag een huis vlak bij uw huis werd binnengevallen door de Special Forces en dat acht leden van Daesh uit dat huis werden gevangengenomen (CGVS, p. 10; CGVS-vragenlijst, vraag 5). Uw familie werd ervan beschuldigd hen verraden te hebben, zogenaamd omdat jullie banden hadden met de overheid, de overheid kwam immers enkel naar uw huis in het dorp (CGVS, p. 10; CGVS-vragenlijst, vraag 5). Het is echter niet aannemelijk dat Daesh jullie automatisch van verraad zouden beschuldigen, louter en

alleen omdat uw vader enkele overheidsmedewerkers kende uit vroegere tijden, eender wie had die informatie kunnen lekken en/of had de overheid zijn eigen informatiekkanalen kunnen gebruikt hebben. Dat jullie de enige de bron konden zijn geweest van het verraad, is andermaal weinig plausibel.

Dient te worden opgemerkt dat u ook over beide bovenstaande gebeurtenissen incoherente verklaringen aflegt wat betreft de chronologie. Zo verklaarde u tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat de inval door de overheid en de hiermee samengaande arrestaties eerst gebeurden, en dat daarna het Daesh-lid uw leraar in de moskee aansprak (CGVS-vragenlijst, vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud echter, verklaart u dat het net andersom was. Eerst sprak het Daesh-lid uw leraar aan, en pas daarna gebeurde de inval door de overheid (CGVS, p. 14). De chronologische volgorde van zulke ernstige incidenten is echter bezwaarlijk een detail te noemen. Verder verklaart u opeens dat Daesh uw vader en u vaak opbelde maar verder niks deed tegen jullie (CGVS, p. 15). Gelet op uw nogal terloopse verklaring hieromtrent, alsook uw stelling dat Daesh verder niks tegen jullie deed, dient te worden geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan deze gebeurtenis, die klaarblijkelijk dan ook weinig nut had en of weinig gevolgen kende.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u zou hebben gekend met Daesh.

U verklaart dat uw oudere broer S. H. tweeënhalve maand geleden Afghanistan heeft verlaten (CGVS, p. 7). U vernam vanuit België dat hij was aangevallen en beschoten, en dat hierna de situatie alleen maar erger werd omdat hij en de taliban tegenover elkaar kwamen te staan (CGVS, p. 10). Hierdoor moest uw broer zich verstoppen en uiteindelijk het land verlaten (CGVS, p. 10). Bevreemdend is dat u stelt dat u opnieuw niet weet wie uw broer aanviel (CGVS, p. 19). De aanval gebeurde bovendien toen uw broer de elektriciteit voor het dorp ging aanzetten (CGVS, p. 19). Aangezien u deze gebeurtenis geenszins koppelt aan uw eigen problemen, kan hieruit in uw hoofde dan ook geen vrees worden vastgesteld. Dat uw broer zich verder als 'malik' niet populair heeft gemaakt bij de dorpelingen omdat hij gronden 'nam' en 'gaf', is een loutere verklaring van uwentwege waarvoor u niet het minste begin van bewijs aanbrengt, en dit aldus louter blote verklaringen betreffen. In het licht van bovenstaande vastgestelde ongeloofwaardigheden in uw relaas, kan ook dit element niet zomaar als waar worden aangenomen.

Wat betreft de opmerking van uw advocaat dat u omwille van uw verblijf in een Europees land niet kan terugkeren dient, tot slot, te worden opgemerkt dat ook dit geen nood aan internationale bescherming met zich meebrengt. Naast het feit dat u dit asielmotief niet eens zelf aanhaalt, kan uit de beschikbare informatie niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het buitenland te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar het land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen (zie ook infra).

Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De kopie van uw taskara betreft geen origineel, zodat de herkomst ervan onmogelijk kan worden nagegaan. Gelet op de vaststelling dat u niet de waarheid heeft verteld over uw personalia, zoals uw naam en juiste geboortedatum, kan aan dit document geen enkele bewijswaarde worden toegekend. Dit geldt tevens voor uw Engelse taskara. De taskara van uw broer bewijst hoogstens de identiteit van de hierop vermelde persoon echter, toont u niet aan - gelet op uw afwijkende verklaringen betreffende uw identiteit - dat deze persoon wel degelijk uw broer betreft. Het document dat deze persoon, S. H., aanstelt als 'malik', alsook de petitie waarin mensen pleiten om S. H. als malik aan te stellen geven louter aan dat deze S. H. malik was, hetgeen in deze beslissing niet wordt betwist, maar toont u geen verband aan met uw persoonlijke situatie. Wat betreft de kopieën van medische documenten van S. H., alsook het bevel van het districtscentrum aan het openbaar ziekenhuis in verband met de verwondingen van S. H. en het antwoord hierop, en de Engelse vertaling hiervan, dient te worden opgemerkt dat deze enkel aangeven dat die persoon ernstige verwondingen in de buikstreek had opgelopen, maar geven deze verder geen informatie aangaande de omstandigheden waarin die letsels zijn veroorzaakt. Wat de medische documenten van uw vader betreft, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij het afleggen van geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken, te meer ook hier niet met zekerheid kan worden vastgesteld dat deze stukken uw vader betreffen. Hetzelfde geldt voor de bevestigingsbrief van de maliks, de Engelse vertaling hiervan, alsook de bevestigingsbrieven van de twee scholen. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel stukken tegen betaling worden verstrekt of vervalst, zowel in Afghanistan als daarbuiten (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). Uw certificaat in verband met de Engelse lessen die u volgde, alsook uw attest van immatriculatie en de neergelegde enveloppes zijn irrelevant in het licht van uw asielaas. De neergelegde foto's van u en een andere man hebben geen bewijswaarde in het licht van uw asielaas gezien hieruit enkel kan worden afgeleid dat u deze persoon kent, maar hiermee geenszins een familieband kan worden vastgesteld. Daarnaast kunnen ook de foto's van deze man niet dienen ter staving van uw asielaas. De bewijswaarde van foto's is überhaupt zeer relatief, gezien niet kan worden vastgesteld in welke omstandigheden of met welke bedoelingen ze werden genomen. Wat de twee video's betreft, de ene zou S. H. tonen terwijl de andere video de bom toont, kan uw relaas slechts staven bij het afleggen van geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken. Bovendien is ook de bewijswaarde van

video's in het algemeen zeer relatie, gezien niet kan worden vastgesteld in waar, wanneer, in welke omstandigheden en/of met welke bedoelingen ze werden genomen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;

(ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en

opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten

die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een

reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Islampoor, Khewa, Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig

heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare

informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging.

De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'élites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden

zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 13 februari 2024 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van bijbrengt:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023;
- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", december 2023;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023.

Verzoeker legt op 21 februari 2024 een aanvullende nota neer teneinde de volgende documenten aan de Raad ter kennis te brengen:

- arbeidsovereenkomst d.d. 1 februari 2024;
- stukken met betrekking tot zijn broer;
- twee brieven van de militaire rechtbank.

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de CGVS beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State

en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een eerste middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker geeft verklaringen of verduidelijkingen bij de door de CGVS opgemerkte ongeloofwaardigheden, vaagheden en zogenaamde tegenstrijdigheden. Hij meent dat het CGVS ten onrechte heeft beslist dat hij niet als vluchteling kan worden erkend.

4.2 In een tweede middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de CGVS in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat, gelet op voorgaande vaststellingen, niet kan worden besloten dat voormelde verdragsbepaling werd geschonden door het nemen van de bestreden beslissing.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de internationale en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. De vaststellingen en overwegingen waarop de CGVS zich baseert, worden stuk voor stuk in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht. Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan.

4.3 Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker houdt voor dat verweerder onterecht heeft besloten dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

"Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan

hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

In casu worden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd door de CGVS omdat verzoeker er niet in is geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Blijkens de bestreden beslissing wordt er geen geloof gehecht aan verzoekers voorgehouden asielmotieven, met name dat hij zou worden gedood door de taliban. De motivering van de bestreden beslissing is gesteund op de volgende elementen:

- Verzoeker diende reeds in Bulgarije en Oostenrijk een VIB in onder een andere identiteit. In Bulgarije is verzoeker gekend onder een andere naam en verklaarde geboren te zijn op 6 mei 2004, terwijl verzoeker in Oostenrijk verklaarde geboren te zijn op 5 mei 2004. Verzoeker verklaarde in België geboren te zijn op 4 maart 2002 terwijl na leeftijdsonderzoek bleek verzoeker 21,2 jaar oud te zijn met een standaarddeviatie van 1,9 jaar. De vaststelling dat verzoeker zich onterecht als minderjarige voordoet en valse verklaringen aflegde omtrent zijn identiteit en personalia ondermijnt bij voorbaat zijn geloofwaardigheid en hypothekeert de rest van zijn verklaringen;
- Omtrent de verklaringen dat verzoekers vader ongeveer vier jaar geleden werd benaderd door de taliban die hem vroegen hen te helpen op verschillende vlakken, oordeelt de CGVS dat deze incoherent en onlogisch zijn;
- Omtrent de verklaringen dat de taliban, meer bepaald ene K.G., een brief stuurden naar zijn vader eind 2019 - begin 2020 met opnieuw de vraag hen op diverse manieren te helpen, oordeelt de CGVS dat ze vaag en onlogisch zijn;
- Omtrent de gebeurtenissen die verzoeker persoonlijk heeft meegemaakt, met name een poging tot ontvoering, een benadering door de taliban, een schietpartij en een aanslag met explosieven, kan verzoeker geen coherente verklaringen afleggen wat de chronologie van die gebeurtenissen betreft;
- Wat de poging tot ontvoering betreft, weet verzoeker niet of het de taliban waren;
- Omtrent de verklaringen dat verzoeker werd benaderd door de taliban om mee te werken bij een aanval op de commandant van de lokale politie, H.A., oordeelt de CGVS dat deze verklaringen niet aannemelijk zijn;
- Omtrent de verklaringen over het explosief bij hun voordeur ontploft, weet verzoeker niet wie de bom heeft geplaatst, terwijl er voordien ook geen sprake was van enige bedreiging, enkel 'verzoeken', oordeelt de CGVS wederom dat de verklaringen niet geloofwaardig zijn;
- Verzoeker verklaarde dat ene K.G. na de bomaanslag zijn vader heeft opgebeld met een niet mis te verstane bedreiging waarover verzoeker evenwel niets zei tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken;
- Omtrent verzoekers verklaringen over de brief van de taliban van 21 juni 2020 waarin zijn vader, zijn broer en hijzelf werden bedreigd, oordeelt de CGVS dat deze steeds wijzigende verklaringen de geloofwaardigheid van zijn relaas verder ondermijnen;
- Omtrent verzoekers verklaringen dat hij en zijn vader werden beschoten vanuit de maïsvelden kan verzoeker opnieuw niet duiden wie hen aanviel. Bovendien bleef verzoeker wederom ongedeed en werd verzoekers vader verzorgd in het ziekenhuis doch overleefde de aanslag. De CGVS hecht geen geloof aan deze gebeurtenis;
- Omtrent de verklaringen van verzoeker dat de taliban hem wilden rekruteren omdat hij jong was oordeelt de CGVS dat dit geen afdoende verklaring is, nu hij niet als een betrouwbaar persoon kon worden beschouwd door de taliban en vele dorpelingen vrijwillig aansloten bij de taliban;
- Omtrent verzoekers verklaringen dat een Daesh-lid zijn leraar in de moskee aansprak met de vraag dat zijn vader zich zou vervoegen bij hen oordeelt de CGVS dat deze verklaringen ongeloofwaardig zijn;
- Omtrent verzoekers verklaringen dat zijn familie werd beschuldigd voor verraad door leden van Daesh omdat een huis vlak bij hun huis werd binnengevallen door de Special Forces acht de CGVS weinig plausibel;
- De CGVS stelt bovendien vast dat verzoeker over de gebeurtenissen met Daesh, met name het aanspreken van zijn leraar en het binnenvallen door de Special Forces, incoherente verklaringen aflegt wat de chronologie van deze gebeurtenissen betreft;
- Aan verzoekers verklaringen dat zijn oudere broer S.H., 2,5 maand na zijn vertrek zou zijn beschoten kan de CGVS evenmin geloof hechten. Bovendien stelt de CGVS vast dat verzoeker deze gebeurtenis met zijn broer niet koppelt aan zijn eigen problemen.

Na kennisname van de elementen in het dossier volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er ingevolge voorstaande vaststellingen geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden asielrelaas. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot het volharden in zijn vluchtrelaas en het louter tegenspreken van de vaststellingen en gevolgtrekkingen van verweerder, maar – zoals ook blijkt uit wat hieronder volgt – geen dienstig verweer of concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen, dan wel een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker aannemelijk maken.

Verzoeker tracht volgend motief in de bestreden beslissing te verklaren: *“U verklaart dat de taliban uw vader ongeveer vier jaar geleden benaderden en hem vroegen op verschillende vlakken te helpen (CGVS, p. 9 & 11). Ze wilden tevens dat u en uw broer hen zouden vervoegen om de jihad te voeren (CGVS, p. 9). Daarnaast werd uw vader gewaarschuwd om niet langer om te gaan met mensen van de overheid (CGVS, p. 11). Uw verklaringen omtrent deze gebeurtenis zijn echter incoherent en onlogisch. Gevraagd of uw vader meteen zijn medewerking weigerde toen de taliban hem de eerste keer benaderden, antwoordt u van niet, uw vader antwoordde niet meteen want, zo zegt u, eenmaal de taliban tegen iemand zijn, zullen ze die persoon niet met rust laten (CGVS, p. 12). Gevraagd of uw vader dan niets zei tegen de pachter die de boodschap kwam brengen, stelt u dat hij pas later, op een ander moment, tegen die persoon zei dat hij de taliban niet kon helpen. Gevraagd of die pachter aldus meerdere keren naar uw vader kwam in naam van de taliban, stelt u plots van niet, dat de landbouwer maar één keer langs kwam (CGVS, p. 12). Dit klopt niet met uw eerdere verklaring. Ook opvallend is dat u en uw familie niet zijn gevlucht na deze gebeurtenis en/of andere veiligheidsmaatregelen of voorzorgen hebben genomen. Jullie gedrag valt met andere woorden niet te rijmen met de door u voorgehouden vrees. Bovendien konden jullie de taliban wel heel gemakkelijk afschepen. Uw vader zei dat hij niet kon helpen en hierna lieten de taliban jullie geruime tijd met rust, wat op zijn minst merkwaardig te noemen valt indien ze het werkelijk op hem hadden gemunt. Aan uw verklaringen omtrent deze gebeurtenis kan aldus maar weinig geloof worden gehecht.”* door erop te wijzen dat mensen die een traumatische en stressvolle situatie hebben meegemaakt soms moeite hebben om elk detail op een consistente en logische manier te presenteren. Zijn vaders reactie om niet meteen toe te geven aan de eisen van de taliban kan gezien worden als een poging om de situatie te de-escaleren en represailles te voorkomen. Verzoeker betoogt ook dat de beslissing om te vluchten en alles achter te laten in een bedreigende situatie subjectief is en sterk afhankelijk van individuele overwegingen en context. Kortom dat het niet vanzelfsprekend is om al je materiële bezittingen achter te laten. Verzoeker meent dan ook dat het motief van de CGVS subjectief is en uit de context gehaald.

Waar verzoeker aanvoert dat hij getraumatiseerd is, merkt de Raad op dat dit geen afdoende verklaring biedt voor de door de verzoeker afgelegde incoherente en onlogische verklaringen. De invloed van zijn psychologische toestand op zijn verklaringen is op geen enkele wijze gestaafd. Waar verzoeker zijn vaders beslissing om niks te doen tracht te verklaren en stelt dat ‘vluchten’ niet zo vanzelfsprekend is, biedt dit geen afdoende verklaring dat zijn vader evenmin veiligheidsmaatregelen of voorzorgen nam. Bovendien lieten de taliban nadien zijn familie geruime tijd met rust. De CGVS stelt met recht vast dat dit op zijn minst merkwaardig is te noemen.

Verzoeker tracht vervolgens volgend motief in de bestreden beslissing te verklaren: *“Gevraagd welke problemen u persoonlijk hebt meegemaakt, antwoordt u dat u een poging tot ontvoering, een benadering door de taliban (om een vooraanstaand persoon bij jullie thuis uit te nodigen), een schietpartij en een aanslag met explosieven hebt meegemaakt (CGVS, p. 13). Het is evenwel bevreemdend dat u geen coherente verklaringen kan afleggen wat de chronologie van deze verschillende gebeurtenissen betreft. In uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart u immers dat er eerst de poging tot ontvoering plaatsvond, tien dagen later de bomaanslag, dat u na de bomaanslag werd benaderd door de taliban en dat dan nog een schietpartij plaatsvond (CGVS-vragenlijst, opgesteld door een medewerker van de DVZ, vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS echter verklaart u dat u eerst werd benaderd door de taliban, vervolgens de poging tot ontvoering doorstond, dan de bomaanslag gebeurde en tenslotte de schietpartij plaatsvond (CGVS, p. 9-10). Later, wanneer naar verduidelijking wordt gevraagd wat de chronologie van deze feiten betreft, stelt u dan weer dat de poging tot ontvoering eerst plaatsvond, dan de benadering door de taliban, dan de bomaanslag en tenslotte de schietpartij (CGVS, p. 13-14). U situeert met andere woorden de benadering door de taliban telkens op een andere plaats binnen de chronologie van deze gebeurtenissen. Dat u geen eenduidige verklaringen weet af te leggen omtrent de juiste opeenvolging van voormelde feiten/incidenten is tekenend en komt andermaal de oprechtheid van uw verhaal niet ten goede.”*, door er wederom op te wijzen dat rekening dient te worden gehouden met zijn trauma, de complexiteit van de gebeurtenissen en de emotionele beladenheid ervan. Dit kan leiden tot verwarring, herbeleving en zelfs mentale blokkades. Bovendien dient er rekening te worden gehouden met het proces van *“folkinterpretatie”*. Tenslotte betoogt verzoeker dat dit gedeelte van het interview chaotisch verliep.

Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst en die hem persoonlijk betreffen. De verzoeker om internationale bescherming dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, gezien op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure. De verzoeker om internationale bescherming draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielaanspraak. Verzoeker staat op geen enkele wijze dat zijn psychologische toestand een invloed had op zijn verklaringen of van invloed waren op het weergeven van

de chronologie van de feiten. Daarbij merkt de Raad op dat verzoeker geen specifieke data diende te vermelden waarop de feiten plaats vonden doch slechts de volgorde van de opeenvolgende gebeurtenissen diende op te sommen. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het interview chaotisch verliep, wel integendeel, nu de protection officer samen met verzoeker de chronologie van de opeenvolgende gebeurtenissen nog eens recapituleerde en overliep (CGVS, p. 14). Waar verzoeker insinueert dat het 'tolkproces' ook een invloed heeft, merkt de Raad op dat op basis van de stukken van het administratief dossier de Raad vaststelt dat een verslag van het interview bij DVZ aan verzoeker werd voorgelezen en door hem voor goedkeuring werd ondertekend. Op het einde van het gehoor op het CGVS verklaarde verzoeker de tolk heel goed begrepen te hebben, alsook de vragen gesteld door de protection officer heel goed begrepen te hebben (CGVS, p. 21). Verzoeker maakt thans geenszins aannemelijk dat hij omwille van het 'tolkproces' geen eenduidige verklaringen kon afleggen.

Vervolgens tracht verzoeker volgend motief in de bestreden beslissing te verklaren: *"U verklaart dat u op 2 Sawr 1399 (21 april 2020) 's ochtends onderweg was naar school toen er plots een auto stopte, drie mannen uitstapten en u probeerden mee te nemen (CGVS, p. 10 & 15). U stelt dat u zich kon losmaken uit hun greep en zo kon ontsnappen (CGVS, p. 15). Dat u, die niet was voorbereid op een dergelijk incident, zou kunnen ontsnappen aan drie getrainde - minstens voorbereide - en mogelijks zelf gewapende mannen, doet de wenkbrauwen fronsen. U verklaart verder dat dit gebeurde enkele maanden nadat uw vader de brief van de taliban had ontvangen (CGVS, p. 15). Bevreemdend echter is dat u verklaart dat u niet weet of het dan de taliban waren die u probeerden te ontvoeren (CGVS, p. 15). Gevraagd of de poging tot ontvoering gelinkt was aan de brief die uw vader had gekregen van de taliban, antwoordt u dat u en uw familie geen problemen hadden met andere mensen, alleen met de taliban en met Daesh, dus dat het iemand van hen kon zijn geweest (CGVS, p. 15). Dat u dan aan de hand van hun kledij, hun gedrag, hun wagen en/of andere bijzonderheden zelf niet zou kunnen concluderen welke van beide milities het precies op u had gemunt, is evenmin aannemelijk."*, en betoogt dat in deze context van stress en paniek de waarnemingen en het oordeelsvermogen kunnen worden beïnvloed; dat zowel de taliban als Daesh in het verleden mogelijk vergelijkbare tactieken en methoden gebruikten en dat verzoeker niet direct kan concluderen welke militie hiervoor verantwoordelijk was, dit niet onredelijk is.

Verzoekers uitleg overtuigt evenwel niet aangezien verzoeker wel duidelijk kon onderscheiden dat de mannen uit een *"corola witte auto"* stapten en zich op een weg bevonden waar ook andere mensen waren (CGVS, p. 15). Verzoeker verklaarde dat de auto zich terugdraaide en wegreed toe hij weg liep. Gesteld dat de voormelde verklaringen als geloofwaardig kunnen worden beschouwd, merkt de Raad op dat verzoeker achteraf blijkbaar geen pogingen ondernam te achterhalen wie hem wilde ontvoeren en/of waarom. De Raad acht daarom het oordeel van de CGVS dat het niet aannemelijk is dat verzoeker niet aan de hand van hun kledij, hun gedrag, hun wagen en/of andere bijzonderheden zelf kon concluderen welke van beide milities het op hem hadden gemunt, niet onredelijk.

Verzoeker tracht vervolgens volgend motief in de bestreden beslissing te verklaren: *"U verklaart verder dat K. G. na de bomaanslag uw vader heeft opgebeld en hem zei dat ze deze keer zijn huis hadden gebombardeerd maar dat ze de volgende keer hem en zijn hele familie zouden afslachten (CGVS, 10). Het is vooreerst bevreemdend dat u hier tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken niets over heeft gezegd, niettegenstaande dit eigenlijk een niet mis te verstane bedreiging betreft (CGVS-vragenlijst, vraag 5). Bovendien is het geheel onlogisch dat, mochten de taliban effectief uw vader en u en uw familie zouden willen doden, dat ze dit dan eerst zouden aankondigen aan de hand van een telefoontje en niet onmiddellijk de daad bij het woord zouden voegen. Dat jullie al die tijd werden ontzien, zelfs bij de ontploffing van een explosief niet werden geraakt, past niet binnen de context die u schetst."*, en wijst erop dat rekening dient te worden gehouden met de psychologische oorlogsvoering waarvoor de taliban bekend staan. Het aankondigen van dreigingen was mogelijks om druk uit te oefenen op families, ook al waren ze niet van plan de bedreigingen uit te voeren. De bomaanslag kon ook ingezet zijn als emotionele manipulatie om controle over individuen te houden. Al deze factoren kunnen de schijnbaar onlogische elementen in het verhaal van verzoeker helpen verklaren. Verzoeker meent dat de CGVS geen rekening heeft gehouden met deze context.

Waar verzoeker wijst op de werkwijze van de taliban en de psychologische oorlogsvoering waarvoor de taliban bekend staan, biedt hij geen afdoende verklaring over zijn onwetendheid omtrent de militie (taliban of Daesh) die de bom plaatste (CGVS, p. 16) en dat verzoeker ook niets heeft vermeld over de telefonische bedreigingen, tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken. De CGVS acht het ook bevreemdend dat er op het moment van de bomaanslag volgens verzoekers verklaringen geen sprake was van enige bedreiging, enkel 'verzoeken'. Verzoekers huis werd plots gebombardeerd zonder enige voorafgaande bedreiging of waarschuwing.

Verder tracht verzoeker het volgende motief in de bestreden beslissing te ontkrachten: *"Op 1 Saratan 1399 (21 juni 2020) ontvingen jullie een brief van de taliban waarin uw vader, u en uw broer bedreigd werden, jullie*

hadden immers de regels van het Islamitisch Emiraat overtreden en moesten gestraft worden (CGVS, p. 10 & 17). Gevraagd wat u deed nadat u deze brief had ontvangen, stelt u dat u niks deed omdat jullie niks konden doen tegen hen (CGVS, p. 17). Het is merkwaardig dat jullie niks van voorzorgen of veiligheidsmaatregelen namen. Dit stemt niet overeen met de door u voorgehouden vrees. Gevraagd waarom u hierover niks zei tegen iemand anders, verklaart u plots dat jullie dit wel deden en dat uw vader dit deelde met de autoriteiten (CGVS, p. 17). U verklaart verder dat uw vader over elk incident, behalve dat met H. A., sprak met zijn vrienden bij de overheid (CGVS, p. 17). Deze verklaring is echter tegenstrijdig met uw eerdere verklaring dat u en uw familie zwegen over hoe u bijna ontvoerd werd, en tegen niemand iets zeiden, alsook uw eerdere verklaring dat jullie zwegen over de brief die jullie ontvingen vanwege de taliban (CGVS, p. 9-10). Uw steeds wijzigende verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid ervan., en verklaart dat hij mogelijks de vraag "nadat u dit ontvangen had, wat deed u?" verkeerd heeft begrepen en interpreteerde als fysiek verzet bieden. Hij betoogt dat het geen gebrek aan zorg of angst betreft maar eerder de erkenning van de realiteit van de situatie dat het bijna onmogelijk is om gewapende groeperingen als de taliban tegen de werken. Verzoeker wijst er ook op dat zijn vader over elk incident sprak met zijn vrienden bij de overheid, behalve het incident met H.A. mogelijks om te differentiëren tussen de incidenten en het betekent niet noodzakelijk dat ze geen angst of dreiging voelden.

Verzoeker gaat met zijn betoog evenwel voorbij aan de door de CGVS vastgestelde tegenstrijdigheden dat verzoeker eerder verklaarde dat zijn familie zweeg over zijn 'bijna' ontvoering en tegen niemand iets vermeldde. Alsook verklaarde verzoeker dat zijn familie zweeg over de brief die zij had ontvangen van de taliban. Het argument dat verzoekers vader mogelijks de incidenten 'differentieerde' biedt geen afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden door de CVGS.

Verzoeker bespreekt vervolgens het volgend motief in de bestreden beslissing: *"U verklaart dat in de periode dat uw problemen met de taliban zich voordeden, Daesh ook actief was in uw regio (CGVS, p. 10). U stelt dat een Daesh-lid op een bepaald moment sprak met uw leraar in de moskee, en hem zei om tegen uw vader te zeggen dat hij een alliantie moest aangaan met Daesh en hen moest vervoegen voor de jihad (CGVS, p. 10). Opvallend is dat het hier gaat om uw vader - van wie u eerst nog zei dat hij te oud was om te worden ingelijfd -, doch geen persoonlijke bedreiging naar u werd geuit. Bovendien is het geheel onlogisch dat Daesh uw leraar in de moskee zouden gebruiken, in plaats van uw vader gewoon zelf rechtstreeks aan te spreken, indien zij hem werkelijk viseerden. Waarom de boodschap via de leraar van diens zoon moest worden doorgegeven, is niet duidelijk en bovendien weinig efficiënt.*", en betoogt dat mogelijks om veiligheidsredenen of strategische overwegingen werd gekozen om via tussenpersonen te communiceren. Bovendien kan het feit dat Daesh interesse toonde voor het aangaan van een alliantie met zijn vader een bedreiging vormen voor de veiligheid van verzoeker en zijn familie.

De Raad merkt op dat verzoeker zich wederom beperkt tot hypothesen over de 'onlogische' gedragingen van Daesh zonder deze hypothesen aannemelijk te maken. Bovendien biedt verzoeker geen verklaringen of verduidelijking bij de volgende motieven in de bestreden beslissing, met name dat Daesh zijn familie 'automatisch' van verraad beschuldigde nadat de Special Forces in een huis vlakbij waren binnengevallen en verzoeker wederom incoherente verklaringen aflegde over de chronologie van van de gebeurtenissen waarvoor Daesh verantwoordelijk was. De CGVS oordeelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de incidenten met Daesh aangezien ze verder geen gevolgen kenden voor zijn familie. Verzoeker slaagt er aldus niet in de motieven met betrekking tot de gebeurtenissen waarvoor Daesh verantwoordelijk was, te ontkrachten.

Verzoeker bespreekt tenslotte volgend motief in de bestreden beslissing: *"U verklaart dat uw oudere broer S. H. tweeënhalve maand geleden Afghanistan heeft verlaten (CGVS, p. 7). U vernam vanuit België dat hij was aangevallen en beschoten, en dat hierna de situatie alleen maar erger werd omdat hij en de taliban tegenover elkaar kwamen te staan (CGVS, p. 10). Hierdoor moest uw broer zich verstoppen en uiteindelijk het land verlaten (CGVS, p. 10). Bevreemdend is dat u stelt dat u opnieuw niet weet wie uw broer aanviel (CGVS, p. 19). De aanval gebeurde bovendien toen uw broer de elektriciteit voor het dorp ging aanzetten (CGVS, p. 19). Aangezien u deze gebeurtenis geenszins koppelt aan uw eigen problemen, kan hieruit in uw hoofde dan ook geen vrees worden vastgesteld. Dat uw broer zich verder als 'malik' niet populair heeft gemaakt bij de dorpelingen omdat hij gronden 'nam' en 'gaf', is een loutere verklaring van uwentwege waarvoor u niet het minste begin van bewijs aanbrengt, en dit aldus louter blote verklaringen betreffen. In het licht van bovenstaande vastgestelde ongeloofwaardigheden in uw relaas, kan ook dit element niet zomaar als waar worden aangenomen.*", en wijst erop dat hij aanvullende ondersteunende documentatie en foto's heeft bijgebracht. Hij heeft aldus blij gegeven van zijn inspanningen om documentatie te leveren die de geloofwaardigheid van zijn broers verhaal ondersteunt.

In dit verband merkt de Raad op dat verzoeker in zijn aanvullende nota, ingediend ter terechtzitting op 21 februari 2024 een kopie van een badge van zijn broer voorlegt waaruit blijkt dat hij tewerkgesteld was bij de

ationale inlichtingendienst (NDS). Verzoeker brengt dit stuk voor het eerst bij, zonder verdere duiding ter terechtzitting. Verzoeker maakte hiervan geen melding tijdens zijn persoonlijk onderhoud, noch in zijn verzoekschrift. Wel verklaarde verzoeker dat zijn broer 'malek' was in het dorp. Het is allerm minst ernstig om voor het eerst in een aanvullende nota een badge van zijn broer voor te leggen waaruit blijkt dat zijn broer werkzaam was bij de NDS en er verder met geen woord over te reppen. Verzoeker mag dan wel inspanningen leveren om documentatie omtrent zijn broer voor te leggen doch de stukken die hij voorlegt ondersteunen geenszins de geloofwaardigheid van zijn verhaal.

De Raad wijst er bovendien op dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich de beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vaststellingen in verband met zijn verklaringen en de door hem neergelegde documenten op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat verzoekers relaas aan geloofwaardigheid ontbreekt.

Aangaande de voorgelegde documenten stelt de bestreden beslissing het volgende:

“De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De kopie van uw taskara betreft geen origineel, zodat de herkomst ervan onmogelijk kan worden nagegaan. Gelet op de vaststelling dat u niet de waarheid heeft verteld over uw personalia, zoals uw naam en juiste geboortedatum, kan aan dit document geen enkele bewijswaarde worden toegekend. Dit geldt tevens voor uw Engelse taskara. De taskara van uw broer bewijst hoogstens de identiteit van de hierop vermelde persoon echter, toont u niet aan - gelet op uw afwijkende verklaringen betreffende uw identiteit - dat deze persoon wel degelijk uw broer betreft. Het document dat deze persoon, S. H., aanstelt als 'malik', alsook de petitie waarin mensen pleiten om S. H. als malik aan te stellen geven louter aan dat deze S. H. malik was, hetgeen in deze beslissing niet wordt betwist, maar toont u geen verband aan met uw persoonlijke situatie. Wat betreft de kopieën van medische documenten van S. H., alsook het bevel van het districtscentrum aan het openbaar ziekenhuis in verband met de verwondingen van S. H. en het antwoord hierop, en de Engelse vertaling hiervan, dient te worden opgemerkt dat deze enkel aangeven dat die persoon ernstige verwondingen in de buikstreek had opgelopen, maar geven deze verder geen informatie aangaande de omstandigheden waarin die letsels zijn veroorzaakt. Wat de medische documenten van uw vader betreft, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij het afleggen van geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken, te meer ook hier niet met zekerheid kan worden vastgesteld dat deze stukken uw vader betreffen. Hetzelfde geldt voor de bevestigingsbrief van de maliks, de Engelse vertaling hiervan, alsook de bevestigingsbrieven van de twee scholen. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel stukken tegen betaling worden verstrekt of vervalst, zowel in Afghanistan als daarbuiten (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). Uw certificaat in verband met de Engelse lessen die u volgde, alsook uw attest van immatriculatie en de neergelegde enveloppes zijn irrelevant in het licht van uw asielrelaas. De neergelegde foto's van u en een andere man hebben geen bewijswaarde in het licht van uw asielrelaas gezien hieruit enkel kan worden afgeleid dat u deze persoon kent, maar hiermee geenszins een familieband kan worden vastgesteld. Daarnaast kunnen ook de foto's van deze man niet dienen ter staving van uw asielrelaas. De bewijswaarde van foto's is überhaupt zeer relatief, gezien niet kan worden vastgesteld in welke omstandigheden of met welke bedoelingen ze werden genomen. Wat de twee video's betreft, de ene zou S. H. tonen terwijl de andere video de bom toont, kan uw relaas slechts staven bij het afleggen van geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Bovendien is ook de bewijswaarde van video's in het algemeen zeer relatief, gezien niet kan worden vastgesteld in waar, wanneer, in welke omstandigheden en/of met welke bedoelingen ze werden genomen.”

Wat betreft de documenten die verzoeker ter terechtzitting voorlegt – te weten foto's van verzoekers broer, een badge van NDS en twee brieven van de militaire rechtbank, met vertaling in het Engels doch zonder beëdigde vertaling – dient te worden opgemerkt dat omwille van de hoge graad van corruptie en documentenfraude aan Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit het voorgaande. De Raad stelt dan ook vast dat de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief is (cf. COI Focus “Afghanistan. Corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021 (update)). Er wordt in deze aan herinnerd dat de Raad de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mag onzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (cf. RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de Raad niet aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar zijn oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, *quod in casu* (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714). De Raad is dan ook van mening dat de voorliggende documenten niet kunnen volstaan om de overigens wel zeer laattijdige melding dat verzoekers broer (ook) werkzaam was bij de NDS, te ondersteunen. Ter terechtzitting wordt de vraag gesteld wie aan verzoeker deze documenten heeft toegestuurd. Verzoeker antwoordde 'via de toezichthouder van zijn gronden in Afghanistan'. Evenwel

verklaarde verzoeker eerder dat hun huis en 'al hun grond' in handen is van de taliban (CGVS, p. 11). Ter terechtzitting komt verzoeker terug op zijn eerdere verklaring en stelt dat 'slechts' 80% van hun gronden is afgenomen door de taliban. Verzoeker slaagt er bijgevolg wederom niet in de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag te herstellen aan de hand van de bijgebrachte stukken.

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar algemeen psychologisch onderzoek inzake inconsistente verklaringen over een bepaalde gebeurtenis en de potentiële weerslag op de geloofwaardigheid van deze verklaringen. Dit onderzoek heeft echter geen betrekking op verzoekers persoon of op zijn verklaringen zoals afgelegd in het kader van onderhavige procedure. Waar verzoeker benadrukt dat hij lijdt aan een ernstige depressie en angst legt hij in dat verband geen stukken voor. De Raad concludeert dat verzoekers vermeende profiel geen afdoende verklaring biedt voor zijn onwetendheid, en dat verzoeker zijn voorgehouden psychologische toestand, laat staan de invloed ervan op zijn verklaringen, op geen enkele wijze heeft geadstrueerd. Verzoekers verweer in het verzoekschrift omvat dan ook geen dienstige weerlegging van de voormelde motieven uit de bestreden beslissing.

Vervolgens betoogt verzoeker dat hij verwesterd is. Hij stelt dat hij Afghanistan in 2021 heeft verlaten en in België aankwam op 29 maart 2021. Hij vreest om in Afghanistan, na de machtsovername door de taliban, als *"afvallige"*, *"niet-gelovige"* of *"geen goede moslim"* te worden beschouwd, omdat hij zich al jaren niet meer in Afghanistan bevindt, zich anders is beginnen gedragen en kleden en naar *"Westerse muziek"* luistert. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar bronnen van de UNHCR, Nansen, Country of Origin Information Report van januari 2022 van EASO en OSAR waaruit blijkt dat *"Europeanisatie of verwestering"* in geval van terugkeer naar Afghanistan een bijkomend risico op vervolging met zich meebrengen.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd:

"Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

De Raad treedt verweerder bij waar deze in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij, omwille van zijn verblijf in Europa, in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden geviséerd en vervolgd. Met de loutere verwijzing in het verzoekschrift naar zijn verblijf in Europa en algemene landeninformatie dienaangaande, slaagt verzoeker er niet in de motivering in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker maakt zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan niet concreet aannemelijk. Verzoeker voert aan dat hij zich anders kleedt en gedraagt en naar “Westerse muziek” luistert en vervolging vreest in geval van terugkeer. Deze beweringen worden echter door geen enkel concreet gegeven ondersteund. Het volstaat niet om op algemene wijze te verwijzen naar een verblijf in Europa om als “verwesterd” gepercipieerd te worden bij terugkeer naar Afghanistan. Gelet op de voormelde analyse op basis van de beschikbare landeninformatie volstaat een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie, die geen betrekking heeft op verzoekers persoon, evenmin.

In de mate dat verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, gaat hij eraan voorbij dat deze geen precedenterwerking heeft en dat elk verzoek om internationale bescherming bovendien op zijn individuele merites dient te worden beoordeeld. Verzoeker maakt op generlei wijze concreet aannemelijk dat hij om die reden vervolgd zal worden. Deze aangevoerde vrees voor vervolging - of reëel risico op ernstige schade - dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden, *quod certe non*. Verzoeker heeft nog een netwerk in Afghanistan (zie toezichthouder) en heeft nog steeds contact met zijn familieleden die in Afghanistan zijn gebleven (CGVS, p. 7). Uit niets kan blijken dat verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Verzoeker brengt ter terechtzitting een arbeidsovereenkomst d.d. 1 februari 2024 bij. De Raad merkt op dat dit element blijk geeft van zijn inzet, hetgeen lovenswaardig is, maar dat hieruit niet kan blijken dat er bij verzoeker sprake is van een werkelijke verwestering of afstand nemen van religieuze en sociale normen. Verzoeker toont met de arbeidsovereenkomst niet aan dat hij louter omwille van deze activiteiten zou kunnen worden beschouwd als een persoon die religieuze of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd en daardoor een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban zal worden toegedicht die dermate sterk is dat verzoeker hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen.

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uitvoerig betoog aangaande het voordeel van de twijfel is aldus niet dienstig.

Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

4.4 Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In zijn tweede middelonderdeel houdt verzoeker voor dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Verzoeker zet uiteen dat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend indien de onmenselijke en vernederende behandeling, waarvan sprake in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, wordt veroorzaakt door het optreden van een actor. Hij verduidelijkt dat de humanitaire crisis, die wordt veruitwendigd door een hongersnood die het leven van vele mensen bedreigt, duidelijk het gevolg is van het optreden van actoren. Hij stelt dat de machtsovername van de taliban en hun huidige beleid, in combinatie met corruptie en eerdere conflicten, ertoe hebben geleid dat het land uiterst kwetsbaar is wat betreft de zelfvoorziening op voedselgebied.

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist.

De kernvraag is evenwel of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan de Raad niet oordelen dat verweerder verkeerdelijk concludeerde dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

De huidige socio-economische situatie in Afghanistan is overduidelijk het gevolg van een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Tenslotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige

andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. Verzoekers betoogt dat de precaire humanitaire situatie in Afghanistan voornamelijk is te wijten aan het handelen van de Taliban kan niet worden bijgetreden.

Waar verzoeker nog verwijst naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (cf. RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van vernoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu, gelet ook op de actualisatie van de landeninformatie door verweerder bij zijn aanvullende nota van 13 februari 2024, voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Betreffende verzoekers betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet loopt, moet worden opgemerkt dat verzoeker aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn met de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet verhogen.

Daar waar verzoekers advocaat ter terechtzitting lijkt te opereren dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie, oordeelt de Raad dat gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verweerder, verzoeker dit geenszins dienstig kan voorhouden. De Raad onderstreept dat beide partijen een veelheid aan uitgebreide en gedetailleerde informatie aanleveren waarvan velen recent zijn en die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling tot wat verzoekers advocaat laat uitschijnen, is de Raad dan ook van oordeel dat er te dezen en op heden weldegelijk voldoende actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorligt die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in zijn land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen waarvan de advocaat van verzoeker ter terechtzitting het belang benadrukt, blijkt dat er in Afghanistan geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de door de verweerder, mede via aanvullende nota van 13 februari 2024, voorgelegde objectieve landeninformatie. Verzoeker brengt geen informatie bij die van die aard is dat hij een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

Waar de advocaat van verzoeker ter terechtzitting aanhaalt dat de informatie van verweerder zoals aangehaald in de door verweerder overgemaakte aanvullende nota nog steeds niet actueel is en bovendien uit de meest recente informatie blijkt dat de veiligheidsincidenten door ISIS en/of andere onbepaalde anti-regeringselementen die burgers treffen op een willekeurige manier in Afghanistan toenemen, wijst de Raad er evenwel op dat in voormelde analyse rekening werd gehouden met de elementen die de advocaat van verzoeker aanhaalt, zodat dit betoog niet van die aard is om aan te tonen dat de informatie waarop

voormelde analyse is gestoeld niet correct, niet afdoende, dan wel niet langer actueel is of dat hieruit de verkeerde conclusies zijn getrokken. Ook waar verzoekers advocaat meent dat er nog steeds onvoldoende informatie is om tot een gedegen besluit te komen, moet de Raad evenwel vaststellen dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming te beoordelen. De Raad herhaalt te dezen dat, gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verweerder, verzoeker ook hier niet dienstig kan voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie. Er is actueel wel degelijk voldoende informatie voorhanden om de nood aan internationale bescherming zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. De informatie die verzoeker aanbrengt, is bovendien dezelfde, of ligt minstens in lijn, met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld. Aangezien er nu wel degelijk voldoende informatie voorligt over de huidige (veiligheids)situatie in Afghanistan, kan verzoeker ook hier niet dienstig verwijzen naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022.

In zoverre de advocaat van verzoeker ter terechtzitting nog wijst op een arrest van de Raad met nummer 297 075 van 14 november 2023, dient te worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende en meer recente informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan. *In casu* zijn er evenmin concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Waar verzoeker in meest ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de CGVS tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN,

M. DENYS,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN